

amarant de llàgrimes les seves galtes. Només Déu sap la pregonesa del sentiment amb que e crivim aquestes ratlles.

Baldament que el seny s'impesés i es donguessin compte de la responsabilitat que contreen davant de Déu i davant dels homes, tots aquells, que dominats d'un egoi-me denigrant i envilidor, amb fútils pretextes, han donat peu a que els iniciadors d'aquesta obra, tement un fracàs, fecin una reculada en el camí començat malmetent la seva iniciativa i els projectes.

UN ARBUCIENC

L'acadèmia silenciosa

Hi havia, en Amadan, una célebre acadèmia quals estatuts començaven amb aquest article: «Els socis pensaran molt, escriuran poc i parlarn lo menys possible». S'anomenava l'Acadèmia Silenciosa i contava, en el número de socis, a tots els savis de Pèrsia.

El Doctor Zeb, autor d'un excel·lent llibre; va sapiguer que hi havia una plaça vacant en l'acadèmia i es va presentar sol·licitant-la. Per a tal fi, va entregar una sol·licitud, concebuda en aquests termes; «El Dr. Zeb, demana humilment la plaça vacant». Per dissort, El Dr. i llur sol·licitud arribaren tard, doncs estava ja donada la plaça.

La consternació que causà el no poder admetre al Dr. va ser general en l'Assemblea, i el seu president, encarregar de comunicar-li la trista nova, no sabia com desempenyar tan desagradable missió. Però després de pensar-ho molt, va disposar que omplenessin un vas d'aigua fins al punt de que una gota més fes canre al líquid i manà que fessin entrar al sol·licitant.

Va presentar-se el Dr. amb aquell aspecte modest i senzill, que sempre acompanya al verdader mèrit. El President s'aixecà i sens dir-li paraula, li ensenya el vas emblemàtic. Entengué el Dr. que ja no hi havia plaça vacant; més sense desanimar-se, va pensar donar a conèixer a l'Assemblea la possibilitat d'admetre un soci supernumerari. L'erzar va afavorir sa idea, doncs vegé a sos peus una fulla de rosa, que agafà i tirà sobre de l'aigua amb tant de cuidado que no s'en va vessar ni una gota.

Aplaudiren tots l'ingeniosa respsta i el Dr. Zeb va quedar admès immediatament. Faltava fer el discurs d'entrada i el Dr. va complir complir aquest deure sens dir ni una paraula. Va escriure el número 100, que era els dels socis, i posant un zero a l'esquerra (0100) va escriure dessota «Queden amb igual valor que abans». El President va respondre al Dr. amb els mateixos termes i amb igual urbanitat va escriure el número 100 i posant el guarisme 1 a la dreta (1001) va posar dessota «Ja valen deu vegades més».

MENTOR